

Arrest

nr. 97 094 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot T.M. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar echtgenoot (A.R. X) werd als volgt beschikt:

“De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoeker omdat (i) er actueel geen sprake is van politieke vervolging in Armenië en (ii) de door verzoeker aangevoerde problemen van september 2010 naar aanleiding van het videofragment en zijn kritiek op het leger, ongelooftwaardig zijn.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert, duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker slaagt er niet in deze te weerleggen. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het ontkennen en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift nog een vertaling bij van een tweede brief d.d. 15 oktober 2012 van zijn partijvoorzitter, Garnik Margaryan, waaruit moet blijken dat verzoeker wel degelijk gevaar loopt omwille van zijn politieke activiteiten en die van zijn vader. Verzoeker laat echter na de originele brief neer te leggen. Daarenboven benadrukt de Raad dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Verzoeker slaagt er aldus niet in de informatie van de commissaris-generaal, die op zorgvuldige wijze door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige situatie in Armenië, te ontkrachten. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker in geval van terugkeer naar Armenië actueel niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Armenië.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting herhaalt verzoekende partij de voornaamste motieven van haar asielrelaas, wat niet volstaat om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Zij legt ter zitting 2 niet-vertaalde brieven neer, en bijhorende enveloppe. Gezien de neergelegde documenten niet vertaald zijn kunnen deze niet in overweging genomen worden.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Armenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS